

og naar man oven i Købet ved, at der vil rejse sig en meget stærk Modstand imod dem, saa at man absolut ikke har Haab om at faa dem gennemførte, kunde man have Grund til at spørge den højtærede Finansminister om, hvad det er, Ministeren mener at have i Baghaanden for at skabe den fornødne finansielle Dækning. Man har intet hørt i den Henseende. Ministeren har kun lovet os, at vi skulle faa flere Skatter, men hvilke ved man ikke. Der er imidlertid fra anden Side i Regeringspressen fremkommet Udtalelser, som maaske kunde virke vejledende. Man har saaledes i den sidste Tid set anført, at Brændevinsskatten skulde være et ganske ypperligt Skatteobjekt, — noget, som for saa vidt ingen vil betvivle, man skulde blot heller ikke netop fra Venstres Side glæde sig ved den Udsigt, naar man vil fremholde, hvad der fra Venstres Side tidligere er udtalt. Jeg minder i denne Forbindelse om, at Venstreblade i den Periode, da Reformvenstre bekæmpede den moderate Politik, udtalte, at Brændevinsskatten var Venstres sidste Skanse, denne sidste Skanse, som man altsaa maa forberede sig paa, at Venstre nu maa forlade, naar den højtærede Finansminister sandsynligvis til Efteraaret vil glæde os med et Forslag om forhøjet Brændevinsskat. Jeg ved ikke, om det er Tilfældet, men det vilde ikke være uinteressant for dette Tings Medlemmer at faa nogen Forklaring paa, hvilken Finansplan den højtærede Finansminister har, og det vilde være ulige modigere af ham at give en saadan Forklaring fremfor at lade dette Ting svæve i en Uvished, som dog altid er ret farlig, hvorimod man ved mere tydelige Anvisninger dog har noget at rette sig efter.

Vi ere jo nu imidlertid henviste til at behandle de foreliggende Skattelovforslag, og jeg skal da beskæftige mig med det af dem, som det er tilfaldet mig at behandle, nemlig Afgiften af offentlige Forestillinger og Fremvisninger. Jeg skal straks sige, at det er et meget nemt lille Lovforslag, det indeholder kun 8 Paragraffer, og Færøerne ere som sædvanlig i det lykkelige Tilfælde ikke at være underkastede Lovens Bestemmelser. Ved Forelæggelsen af de paa Dagsordenen opførte Lovforslag og specielt ved Forelæggelsen af dette syntes det, som om den højtærede Finansminister følte sig glad og endogsaa mente, at denne Glæde kunde meddele sig til Tingets Medlemmer. Det forekommer imidlertid mig, at der var lidt af en Slags forsoren Lystighed over dette. Jeg tror ikke, at den højtærede Finansminister egentlig havde det fulde Indtryk af, at disse Lov-

forslag og mindst vel det her foreliggende skulde kunne glæde Rigsdagen eller Befolkningen.

Det forekommer mig ogsaa, at det er et uheldigt Stykke Arbejde, der her er præsteret, og det gør mig saa meget mere ondt, som den højtærede Finansminister i øvrigt har Ord for at være en dygtig Mand. Hvis man f. Eks. vil lære, hvad en Biograf skriver om den højtærede Minister ved Omtalen af hans ret monumentale Værk „Under Junigrundloven“, saa hedder det, at den højtærede Finansminister, altsaa daværende Folketingsmand N. Neergaards Arbejde her vidnede om baade Flid og Dygtighed, samt ærlig Villie til at være upartisk til alle Sider. Jeg beklager, at jeg ikke kan sige, at disse udmærkede Egenskaber, som den højtærede Minister har vist ved Udarbejdelsen af det nævnte Værk, præger det her foreliggende Værk. Det er ogsaa betegnende, at Lovforslaget har faaet en temmelig ublid Medfart. Der er, saa vidt jeg ved, kun eet københavnsk Blad, der aabent, eller saa godt som aabent — for helt aabent var det dog ikke — har villet yde den højtærede Finansminister sin Tilslutning, det er „Kristeligt Dagblad“. (Afbrydelse). Ja, det er vist et meget godt Blad, men i dette Tilfælde er jeg ikke enig med „Kristeligt Dagblad“. Jeg konstaterer blot, at Bladet staar isoleret her. „Riget“ er splidagtigt med sig selv og kan altsaa ikke tages for gyldigt i denne Forbindelse. „Nationaltidende“ siger, at denne Skat er en Finansfantasi eller en finansvidenskabelig Kuriositet i et Naturaliekabinet; „Berlingske Tidende“ mener, at Regeringen har grebet Tyren ved Halen, ikke ved Hornene. Nu er det ganske vist ogsaa rimeligt nok, at man ved at gribe Tyren ved Halen risikerer mindre end ved at gribe den ved Hornene, i sidste Tilfælde leger den maaske Himmelspræt med en, men jeg ved ikke, hvilken Risiko der kan være ved at gribe Tyren ved Halen.

Naar der lyder saa mange Røster mod Forslaget, maa der sikkert være noget berettiget i denne Modstand. Den højtærede Finansminister vil ogsaa kunne faa den Fornøjelse at høre, hvorledes ikke blot dette Ting, men ogsaa det andet Ting stiller sig, efter at han har læst, hvorledes f. Eks. Pressen har stillet sig. Foreløbig maa han glæde sig ved det Ordførerskab, vi nys havde Lejlighed til at høre. Det virkede dog ikke overbevisende paa mig. Jeg synes tværtimod, at den ærede Ordfører havde overordentlig vanskeligt ved at klare denne i sig selv overordenligt vanskelige Sag, og